

lovsforslaget, men som den ærede Ordfører udtalte, er der jo et større Spørgsmaal, nemlig om Indenrigsministerens Dispositioner over Landbohøjskolen og dens Jord. Mindretallet kan ikke se Sagen i den Belysning som den ærede Ordfører. Ministerens Ret til at disponere er jo formelt uanrørlig, og at Ministeren har ment at handle i Statens velforstaede Interesse, derom kan der ingen Tvivl være. Naar derfor den ærede Ordfører kritiserer Resultatet som saa særdeles slet, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at det kun er ved at tage Øberpunkterne, at man kan komme til dette Resultat. Naar man i Virkeligheden tillægger alt, hvad Køberne have maattet anvende til Beje, Kloafanlæg, Belysning o. s. v., vil Jorden, saa vidt man efter Ministerens Oplysninger kunde forstaa, omtrentlig staa i 6 Kr. pr. Kv.-Alen, som ere tilsalg, og at saa den bedst beliggende Grund, en Hjørnegrund, kan sælges under gunstige Omstændigheder til det dobbelte Beløb, deri er der ikke noget usædvanligt. Jeg tror, at enhver, der har haft med Udbygninger at gøre, vil hurtigt komme til den Erkendelse, at hvis man vil give det halve for et stort Areal af, hvad man kan saa for de enkelte særdeles godt beliggende Grunde, vil man bare sig meget forfert ad. Jeg tror ikke derfor, at Selstabet har haaret sig forfert ad, thi Arealen har jo ikke været saa stort, og det er en ret betydelig Grund, som det har faaet solgt til en højere Pris, men at dette ene Salg skulde afgive Bevis for, at Salget fra Ministerens Side skulde have været en slet økonomisk Disposition, tror jeg paa ingen Maade, man kan sige. At Ministeren, overhovedet havde Grund til at foretage visse Dispositioner, forekommer mig ikke at kunne bestrides, efter som forskellige Jærnhaneanlæg vare foretagne, som Jønderstar Jorden, og hele Arealen var blevet usikkert til Forsøgsmark; det bestrides ikke af de Folk, som kende nærmere til Forholdet. At der derfor har været Forslag om at erhverve Jord et andet Sted, er i sig selv naturligt, og efter de kyndiges Mening kunde det ikke gøres paa andre Villkaar. Jeg skal af personlige Grunde undlade at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men jeg skal blot slutte med at sige, at Mindretallet ikke kan se, at der formaliter eller realiter er

tilstrækkelig Grund til en saa højtidelig Akt, som det burde være, at udtale en Misbilligelse fra Lovgivningsmagtens Side, det burde kun ske i meget enkelte og meget alvorlige Tilfælde. Der var et andet lille Punkt, den ærede Ordfører nævnte, det var om Udgiften til Lejren. Ja, naar alt i Verden kunde forudses, var det jo meget heldigt, men man kan dog ikke absolut forlange, at Ministeren ved de aarlige Finanslove skal kunne forudsæ og kalkuere en hvilken som helst Udgift til Montering af Lokaler under ekstraordinære Forhold og under en ny Hærlov. Det er dog egentlig ikke saa forbavsende, at han ikke har kunnet det. Pengene ere jo nu givne ud, og der vil vel ikke opkomme særlige Vanskeligheder af dette Spørgsmaal. Den ærede Ordfører omtalte Kommissioner i Almindelighed, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, muligvis ville andre berøre det. Naar Mindretallet har sluttet sig til Flertallet i den Anmærkning, der er fremkommen paa Kultusministeriets Paragraffer, ligger det ganske vist i, at man der mener, at Ministeren eller maaste hans Forgænger — i saa Henseende behøver man ikke at anfille personlige Undersøgelser — i et enkelt bestemt foreliggende Tilfælde synes at have nedsat en Kommission, inden tilstrækkelig Grund. Fra Mindretallets Side hævder man i øvrigt, at Regeringen, Administrationen maa have en ikke saa ringe Myndighed til at nedsette Kommissioner, naar den anser det for nødvendigt, bl. a. til at forberede Sagerne lige over for Riksdagen. Man vil dog ikke paastaa, at Riksdagen er saa særdeles velvillig lige over for alle Ministre, eller at den mindste Mangel ved Arbejdernes Forberedelse, der fremkommer fra Ministerens Side, ikke skulde blive strengt kriticeret. Jeg tror tværtimod, at det har været Traditionen om muligt at kunne komme til at laste Regeringen baade i stort og smaat, og naar der altsaa trænges til en omhyggelig Forberedelse, inden Lovforslag blive forelagte, er det ganske naturligt, at man lader dem undersøge af Kommissioner, og Ministeriet maa i saa Henseende virkelig have en ikke ringe Myndighed. Naar der imidlertid i et enkelt Tilfælde som dette har været nedsat en Kommission til at undersøge de grammatiske Begreber, kan Mindretallet være